

1892-03-01

AFSENDER

Johanne Christine Brandstrup

MODTAGER

Albrecht Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen optræder på brevet

Generel kommentar:

Christine Warberg, familiens ældste, er gravid med sin forlovede Leonard Holst, og parret er ikke gift. Johanne og Lauritz Brandstrup boede i København, og Lauritz B. var begyndende dement. Sollerup var en husholdningsskole, hvor flere af Warberg-pigerne var elever.

Historien endte med, at den lille pige blev bortadopteret, og Christine og Leonard blev ikke gift.

Afsendersted:

Nørrebro København

Omtalte personer:

Ellen Agnete Amstrup

Christian Brandstrup

Lauritz Brandstrup

Thora Branner

Leonard Holst

Alhed Larsen

Christine Mackie

Astrid Warberg-Goldschmidt

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og

Byhistoriske Arkiv BB 1367

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave til Østfyns

Museer fra Laura Warberg Petersen

DOKUMENTINDHOLD

Johanne Brandstrup er frygtelig trist over, hvad der er sket. De unge har ikke grebet sagen rigtigt an ved at hemmeligholde sagen, og Alhed er kommet i knibe på grund af det. Hanne synes bestemt ikke, at man skal lade de to gifte sig. Hun beder om, at man ikke dømmer Christine for hårdt.

Johanne er ked af, hvis det er sket på Langeland, og hun bebrejder sig selv, at hun ikke har passet bedre på de unge mennesker.

TRANSSKRIFTION

Nørrebro den 1ste Marts 1892

Kjære Abba, ja, hvad skal jeg skrive til Jer, jeg kan ingen Hjælp yde, og nogen trøst vil jeg gjerne give, men for Øjeblikket har jeg ingen. Det var for mig en frygtelig Efterretning, hvad maa det nu ikke have været for Eder. Vi bedede jo paa, at Uvejret fra i Sommer var ovre, og at Forholdet mellem dem skulde bedres med Tiden, eller opløses, som nu mange andre Forhold. At de vilde søge at skaane Eder for den store Sorg, naar det nu eengang var sket, kan jeg nok begribe, men de var for unge og for uerfarne til at gribe den Sag rigtig an. Jeg sagde til Alhed, havde de blot kunnet have Fortrolighed til mig, saa havde vi maaske kunne ordne det, men de tænkte jo ikke paa alt det der kan komme af saadan en Begivenhed. Jeg kan slet ikke tænke mig, at Lauras Hoved kan holde ud til al den Sindsbevægelse og Sorg, men haaber dog, at siden hun kan rejse derop, saa maa det gaa nogenlunde.

Men Abba, jeg kan slet ikke begribe, at I lader dem holde Bryllup. Naar Ch. Ikke holder af ham mere, saa synes jeg det er ren gruligt at lænke dem sammen, for det kan jo ikke være Eders Mening, at de for Fremtiden skulle leve sammen. Havde de noget at leve af, og holdt de af hinanden endnu, saa blev det en anden Sag; ja, saa jævnedes jo Tiden det Forhold, som var begyndt saa skjævt; men nu synes jeg I har Ansvar ved at lade dem faa Bryllup. Vi vilde ogsaa Alle helst have det skjult, og sæt nu at Barnet døde, saa stod hun der. Det er vel for Barnets Skyld at I gjøre det, det kan jeg begribe, men alligevel synes jeg det er en fejl. Jeg vil nu gjerne lægge et godt Ord ind for stakkels Christine, hun har bødet haardt allerede, og hun er vel ikke tilende med hvad hun har nedkaldt over sit eget Hoved, tænk paa det naar I dømmer hende, og [ulæseligt] hende ikke for stræng; jeg beklager hende dybt, saavel som jeg beklager Eder. Hendes Natur er vanskelig, den har hun ikke givet sig selv, og nu maa vi tage alle Ting i Betragtning.

Jeg har været frygtelig tilmode ved Tanken om, at det kunde være sket

ovre paa Langeland, jeg vidste jo fra Laura, at det skulde noget Ansvar til at have dem sammen, og jeg fortalte jo hende alting om hvorledes jeg havde baaren mig ad. Christian trøster mig og siger, at om jeg nu havde meget for dem nok saa meget, saa kunde det dog være gaaet galt. Jeg vilde blot ønske, jeg vidste nu, om Laura tager Ch. ind med her; jeg synes det kunde gaa mere stille af herinde. I maa ikke paa Solleup tale om at det er for Faders Helbred Laura rejser herind, det vil komme fra Astrid til Moderen, og saa staar jeg med det overfor Thora, som har en fin Næse. Jeg har sagt til Th. at Lauras Hoved eer daarligt, det plejer det jo ofte at være; Th. maa nu nødig faa noget at vide, hun har [ulæseligt] Interesse for hver Historie. Christian vilde have været over et Par Dage hos Jer, men jeg skal hilse, [det følgende skrevet langs papirets højre kant, lodret] venter han foreløbig. Stakkels Alhed der har gaaet i alt det [det følgende skrevet på side 1, langs venstre kant og over begyndelsen af brevet] siden Jul, det har taget paa hende, og hun har lidt under al den Løgn hun har været indviklet i, men de har jo ment at gjøre det paa bedste Maade, og det blev gjort for at skaane Eder. Meeste har jeg pint Dig kjære Abba med meget af dette Brev, men jeg kunde ikke skrive andet. [Det følgende skrevet øverst på side 4, på hovedet] Kjærlig Hilsen, Din Hanne.

[illegible]

Det at give dem Sag rigtig an. Jeg
 sagde det altså, havde de det kunnet
 have fortalt, så det mig, som havde
 vi maaske kunne ordre det, som
 de havde ja ikke for alt det der
 den kunne af enden en Begrebshid,
 jeg kan det ikke lade mig, at Læseren
 Hånd kan holde ud det et den Læse-
 henrykke og Torg, men hader sig, at
 rister den den reger dog, og som
 det give migkomme.
 Men alle, jeg kan det ikke lade, at
 I lader den hvide Begreb. Næst alle
 ikke holder af den som, og jeg det
 er en godlyst at lade den sommen,
 for det kan ja ikke som Læseren,
 at de for Fremtiden skulle den sommen.
 Hånd de som at lade af, og held
 de af Læseren ordren, som den det
 en anden Sag; ja, en gammel ja Tiden
 det forhold, som den legende en afsat;
 men som jeg I den sommen
 at lade den for Begreb. Vi vilde sig
 alle lade den det af, og som
 at Børnet det, og som den den. Det
 er vel for Børnet Mød og I ejers det,
 det kan jeg lade, men alligevel som
 jeg det er lade. Jeg vil en ejers lade.
 og et god Læse for det den Læseren,
 den den lade den altså, og den
 en vel ikke lade den med den den
 den midt den som vil sig Hånd,
 lade for det som I Læseren
 lade, og som lade ikke for den;
 jeg lade den lade, og som jeg
 lade den. Læseren Næst er som den,
 den den ikke lade sig selv, og
 en men vi lade alle Torg; Børnet

881367

...nægtede mig, og jeg havde
Jeg har været meget lidet med Tante
om, at det kunde være sket over for Lene,
hendes, jeg vidste jo for Laura, at der skulde
mange mennesker det at have dem sammen
og jeg fortæller hende jo alting her i
jeg har hørt mig og. Altså har
der mig og siger, at om jeg nu har noget
for dem nok og meget, som kunde det og
sine geet godt. Jeg vilde blot ønske jeg
vidste nu, om Lene tager til ind i
her, jeg synes det kunde gøre mere stille
af hende. I mine itte for Sallers, tale om
at det er for Tante Lillies Lene rejser
herind, det vil komme fra National til
Mødrene, og nu stes jeg med det eneste
Thora, som der er fins Næ. Jeg har
regt til Th. at Lenes Hoved er
særligt, det følger det ja ofte at være Th.
me nu mig for mig at vide, hendes
her nærmere Interesse for hende Lillies
Christen vilde have været over et Par
Dage her, men jeg skal hils, som